

עפ"ת 35639/04/15 - סעיד סעדי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 35639-04-15 סעדי נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט סאאב דבור
מערערים	סעיד סעדי
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

פסק דין

לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט אלכס אחטר), מיום 22.03.15 לפיה, נדחתה בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט לצורך הסבת דו"ח על שם מבצע (תיק המ"ש 7213-01-15).

רקע עובדתי - הבקשה וההחלטה נשוא הערעור

1. בחודש יולי 2014 קיבל המערער הודעת תשלום קנס בגין דו"ח תעבורה; משהסתבר למערער כי העבירה בוצעה על ידי אחר, פנה הוא לעורך דין מטעמו כדי להסדיר את העניין. משכך, לטענתו, ביום 27.09.14, הוגשה בקשה למרכז לפניות נהגים בצירוף תצהיר להסבת הדו"ח על שם אחר.
2. בשלב יותר מאוחר, קיבל המערער הודעה חדשה לתשלום קנס בגין אותו דו"ח. בעקבות כך, פנה הוא ביום 27.01.15 לבית המשפט בבקשה דחופה להארכת מועד להישפט.
3. המשיבה התנגדה לבקשה ובית המשפט קמא, בהחלטה מיום 05.02.15, דחה את הבקשה. המערער הגיש בקשה לעיון חוזר, הבקשה נקבעה לדיון וזו שוב נדחתה על ידי בית המשפט.
4. בדחותו את הבקשה ציין בית-המשפט, כי הבקשה להסבה הוגשה באיחור מבלי לצרף לה אסמכתא כלשהי המלמדת על המועד בו נשלחה הבקשה להסבת הדו"ח (ההחלטה מיום 05.02.15).
5. גם בהחלטה מיום 22.03.15 אשר ניתנה בבקשה לעיון חוזר, חזר בית משפט קמא והדגיש, כי לא ניתן כל הסבר נוסף להארכת המועד. במסגרת אותו דיון, טען המערער, כי מחמת טעות, הבקשה לא נשלחה בדואר רשום כך שאין בידיו אסמכתא באשר למועד שליחתה. כל שיש בידו זה תצהירו של עורך הדין אשר הכין והגיש בזמנו את הבקשה.

טענות הצדדים בערעור

6. לידי המערער, טעה בית המשפט עת קבע, כי המערער לא הצביע על טעם ראוי ומוצדק אשר גרם לו להתעכב בהגשת הבקשה.
7. המערער טען לסיכויי הגנה טובים שכן, הוא לא נהג ברכב ולא ביצע את העבירה. ועוד; מיד לאחר קבלת הדו"ח הוא פעל כנדרש להסדרת העניין.
8. המערער חזר והדגיש, כי עוד ביום 27.09.14 נשלחה בקשה להסבת הדו"ח, לה צורפו כל המסמכים הדרושים. המערער, או מי מטעמו, פעלו כנדרש ובתוך המועד הקבוע לכך. אולם, משהבקשה לא נשלחה בדואר רשום אין בנמצא כל אסמכתא לצורך הוכחת הגשת הבקשה מלבד תצהירו של אותו עורך דין אשר ערך את הבקשה.
9. מכאן צמח הערעור שתכליתו הינה להביא לביטול פסק הדין ומתן זכות למערער לקבל את יומו בבית המשפט ולהוכיח את חפותו.
10. המשיבה עמדה על דחיית הערעור בציינה, כי "הדוח הגיע לידי המערער ועל כך אין מחלוקת ביום 02/07/14, כאשר ביום 21/12/14 הבקשה שנשלחה להסבת הדוח נדחתה, מאחר והיא הוגשה בחלוף תשעים יום מיום קבלת הודעת התשלום, כאשר בבקשת הדחייה מצוין תאריך קבלת המכתב במשטרה, ביום 02/12/14 וזה למעשה התיעוד היחיד לגבי תאריך הבקשה שקיים, כאשר הבקשה עצמה אין עליה תאריך וגם אין אישור על משלוח דואר רשום ותצהיר של העורך דין שהוגש ... איננו מהווה אסמכתא לשליחת האישור בזמן."
- בטיעוניה הפנתה המשיבה לפס"ד רע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל**.

דין והכרעה

11. כלל נקוט הוא, כי ערכאת הערעור לא תתערב בפסקי דין של בית משפט קמא, מקום שלא התגלתה טעות בהחלטה/פסק הדין, גם אם שיקול הדעת של ערכאת הערעור שונה משיקול דעתו של בית משפט קמא.
- ראה לדוגמה עפ"ת (מרכז) 5408-10-08 **יעקב עציוני נ' מדינת ישראל** שם צוין כך: "ככלל, בית-משפט בערכאת ערעור ימנע מלהתערב בשיקול-דעתו של בית-משפט קמא, מקום שלא נפלה טעות מהותית בהחלטתו. זאת גם אם בית-משפט של ערעור היה פוסק אחרת. (ראה גם: ע"פ 3332/91 מדינת ישראל נ' יצחק סבג, פ"ד נו(1), 437).
12. במקרה זה, לא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטתו של בית משפט קמא. נהפוך הוא, מדובר בהחלטה מנומקת המבוססת על הפסיקה והוראות הדין הרלבנטיות. המערער לא הסתפק בבקשה ראשונה

והוא הגיש בקשה לעיון חוזר, כך שבית משפט קמא בחן את הבקשה פעמיים.

13. כאן המקום לציין, כי גם לגופו של עניין, דינו של הערער להידחות.

14. בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, **ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו.**"

בהתאם לסעיף 229(ה) לחסד"פ: "תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), **אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.**"

15. בעניינו, אין מחלוקת כי הבקשה הוגשה באיחור שכן, אין מחלוקת כי הדו"ח הגיע לידי של המערער עוד **בחודש יולי 2014** ואילו הבקשה להארכת מועד הוגשה לתיק בית המשפט ביום **27.01.15**.

טענתו של המערער, כי מיד לאחר קבלת הדו"ח פנה הוא להסדרת העניין וכי כבר ביום 27.09.14 הוגשה בקשה למרכז לפניות נהגים להסבת הדו"ח על שם אחר, לא גובתה במסמך כלשהו שיש בו כדי לאמת את המועד בו הוגשה הבקשה. המערער אף הצהיר, כי אין לו כל תיעוד לעצם שליחת הבקשה; לא זו אף זו, בתצהירים אשר הוגשו לא צוין תאריך שיש בו כדי ללמדנו על מועד הגשתה של אותה בקשה.

בצדק ציינה המשיבה, כי התיעוד היחיד לגבי תאריך הבקשה שקיים נמצא במכתב הדחיה של המשטרה בו צוין התאריך של 02.12.14 כתאריך הגשת הבקשה. על הבקשה עצמה אין תאריך וגם אין אישור משלוח דואר רשום וגם התאריך המופיע על גבי התצהיר אינו ברור. לאור זאת, מסקנה מתחייבת היא, כי אין כל אסמכתא לשליחת הבקשה בזמן ולא הוצג כל נימוק מיוחד שיש בו כדי להצדיק את האיחור.

16. בשולי דבריי, רואה אני לנכון להדגיש, כי החלטתי זו נסמכת גם על פסק הדין אשר ניתן ברע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל**, במסגרתו נדחו בקשות להארכת מועד להישפט כאשר צוין שם, בין היתר, כי טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדוחות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש.

ראה בהקשר זה גם את רע"פ 9580/11 **יוסף נ' מדינת ישראל** (27.12.11), שם, בין היתר, נפסק ביחס לבקשות להארכות מועד בטענה של הסבת הדוח, כך:

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים..."

17. יוצא אפוא, המערער לא הצליח להצביע על טעם מיוחד שיש בו כדי להצדיק היענות לבקשתו בחיוב עמוד 3

ומכאן, החלטתו של בית משפט קמא בדין יסודה.

בסוף דבריי, רואה אני לנכון לשוב ולהדגיש, כי שמירה על הערוצים הפרוצדורליים והמועדים, כפי שהם קיימים בהוראות הדין, מקבלת היא משנה תוקף וחשיבות עליונה, עת מדובר ב"משפטי וענייני תעבורה". המדובר הוא בעורק חיים עיקרי וראשי המחייב השלטת כללים חדים, אחידים וברורים שסטייה מהם תתאפשר רק בהתקיים נסיבות מוצדקות, מבוססות ומיוחדות שבכוחן לפרוץ, במידתיות, את המעטפת הדיונית הקבועה בדין. הסרת המחסומים הפרוצדורליים, באופן שאינו מידתי וללא הצדקה, יכולה להביא ל"שטפון" של בקשות שיש בכוחו כדי להציף כל חלקה טובה במישור התעבורתי.

18. לאור כל המובא לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים באמצעות הדואר והפקסימיליה.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ה, 25 מאי 2015, בהעדר הצדדים.